

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S. K.**
státní příslušnost Afghánská islámská republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Balková

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2022 č. j. OAM-940/DS-PR-D06-2021,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle článku 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Bulharská republika. Ve výroku II. je dále uvedeno, že toto rozhodnutí je v souladu s § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

2. Žalobce namítal, že nemůže být přemístěn na území Bulharské republiky, neboť tam dochází k vážným nedostatkům v oblasti azylového řízení v přijímacích podmínkách žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, které představují porušení základních lidských práv a svobod. Žalobce odkázal na Zprávu ECRE/AIDA, Country Report – Bulgaria, Update z února 2021, která uvádí, že během celého azylového řízení jsou i nadále reportovány důležité problémy. Ty zahrnují diskriminační praktiky v prvním stupni, kdy se s některými státními příslušníky systematicky zachází jako se zjevně neopodstatněnými žadateli v rámci zrychleného řízení a je jím odepřena mezinárodní ochrana. Pokud jde o přijímací podmínky, v praxi jsou i nadále omezené. Žadatelé o azyl, kteří se rozhodnou žít mimo přijímací střediska na vlastní náklady, nemají nárok na žádné sociální dávky. Ti, kteří mají nárok na ubytování, dostávají pouze stravu a lékařskou pomoc. Jiné sociální dávky předpokládané azylovou úpravou EU nejsou zákonem garantovány ani v praxi poskytovány. Zpráva ECRE/AIDA z února 2020 zmiňuje, že ESLP shledal v případě Bulharska např. porušení článku 3 z důvodu špatných životních podmínek a nedostatečného a zpožděného poskytování potravin dětem zadrženým na policejní stanici ve Vidinu. Ohledně právní pomoci při přezkumu zadržení cizince tato zpráva uvádí, že zákon poskytuje přístup k bezplatné právní pomoci při přezkumu zadržení, ale v praxi nemají žadatelé o mezinárodní ochranu přístup k bezplatné právní pomoci. Právní pomoc je zcela ponechána na různých nevládních organizacích, jejichž zástupci navštěvují obě zadržovací střediska a pomáhají zadrženým jednotlivcům při imigračním a azylovém řízení, včetně přístupu k soudu. Žalobce žalovanému vytkl, že se vůbec nezabýval otázkou, zda podmínky pro něho budou stejné jako pro ostatní žadatele a zda nebude čelit v rámci azylového řízení diskriminaci z důvodů své státní příslušnosti. Dle žalobce se žalovaný žádným způsobem nevypořádal s otázkou, zda s ohledem na článek 3 odst. 2 Dublinského nařízení, je jeho přemístění do Bulharské republiky možné. V této souvislosti citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 Az 14/2014-31. Žalobce namítal, že se žalovaný měl zabývat přijímacími podmínkami žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v Bulharské republice z hlediska článku 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Žádné skutečnosti k tomu žalovaný vůbec nezjišťoval a nezjistil tak stav věci, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti a neopatřil si dostatek důkazů potřebných ke zjištění stavu věci. Protože se žalovaný v rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou nemožnosti přemístit jej do Bulharské republiky, trpí rozhodnutí vadou nedostatečného odůvodnění, což je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Žalobce dále odkázal na Zprávu USDOS 2020, Country Report on Human Rights Practices: Bulgaria z 30. 3. 2021, která se vyjadřuje k ochraně uprchlíků a zmiňuje zneužívání migrantů, uprchlíků a osob bez státní příslušnosti, rozsáhlé „násilné návraty“, násilí, krádeže a ponižující praktiky vůči migrantům a žadatelům o azyl podél hranice s Tureckem. BHC tvrdila, že ředitelství pro migraci deportovala žadatele o azyl ještě před dokončením určení jejich postavení uprchlíka. Co se týká přístupu k azylu, zpráva konstatuje, že zákon stanoví udělení azylu nebo postavení uprchlíka a vláda zavedla systém ochrany uprchlíků. Prezident může udělit azyl osobám, které jsou pronásledovány za svou víru nebo činnosti prosazující mezinárodně uznávaná práva a svobody. Žadatelé o azyl, kteří nelegálně překračují hranice, jsou zadrženi. BHC vyjádřila znepokojení nad transparentností a objektivitou procesu určování statusu uprchlíka. Nevládní organizace

pak tvrdily, že vláda nevyvinula konzistentní úsilí o integraci uprchlíků. Na základě uvedených zpráv se žalobce domnívá, že jeho přemístění do Bulharska by představovalo nezákonný zásah do jeho práv.

3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám o nevyhovujícím azylovém řízení v Bulharsku žalovaný uvedl, že tuto otázku posoudil na základě dostupných informací a má za to, že žalobce nedoložil žádné podklady dokazující nevyhovující podmínky. Zdůraznil, že správní orgán vycházel z Informace týkající se azylového systému v Bulharsku. Tato zpráva popisuje průběh řízení o mezinárodní ochranu v Bulharsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, ubytování v azylových střediscích a další. V souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady je Bulharsko povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že měl v Bulharsku zajištěné ubytování v uprchlickém táboře, které následně sám dobrovolně opustil. V táboře byla přítomna lékařská pomoc, tlumočnický a dostával stravu. Na pokoji se nacházelo 12 – 13 lidí a každý měl svou postel. Sdělil, že do Bulharska se nechce vracet, protože mu bylo vydáno vízum jen na 3 měsíce a bojí se možného uvěznění a deportace. Z vyjádření žalobce tedy nevyplývá, že by v Bulharském azylovém řízení byly zásadní a systematické nedostatky. Žalovaný předpokládá, že žalobcem zmíněné vízum bude pravděpodobně vydáno průkaz žadatele o mezinárodní ochranu, jenž měl počáteční platnost 3 měsíce. Žalovaný nemá žádné informace, které by potvrzovaly vyjádření žalobce o uvěznění a následné deportaci po uplynutí 3 měsíců od podání žádosti o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Bulharsko je bezpečnou zemí, která dokáže zajistit žadatelům o mezinárodní ochranu v azylovém řízení bezpečné prostředí. Samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Bulharsku nacházejí, a to ve srovnání s vyspělejšími a nejbohatšími zeměmi Evropské unie, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Žalovaný v písemném vyjádření odkázal rovněž na relevantní judikaturu, z níž citoval.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), ve znění pozdějších předpisů, v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání.
5. Podle ust. § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

6. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.
7. Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí Dublinského systému a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání tomu, aby žadatelé o azyl, aby nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnějších přístupů ze strany členských zemí.
8. Podle článku 3 odst. 1 citovaného nařízení č. 604/2013, členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kap. III. nařízení Evropského parlamentu a Rady. Dle článku 3 odst. 2 uvedeného nařízení, pokud nemůže na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. V článku 3 odst. 2 druhého pododstavce uvedeného nařízení je uvedeno, že není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kap. III., aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
9. Podle článku 17 nařízení č. 604/2013 odchylně od článku 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 15. 12. 2021 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v České republice a rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje č. j. KRPL -116465-25/ČJ-2021-180022 ze dne 17. 12. 2021 byl zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalobci byly sejmuty otisky prstů a odeslány do systému Eurodac. Ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému Eurodac jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal dne 20. 10. 2021 žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Žalovaný 17. 12. 2021 obdržel informaci od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie středočeského kraje o zajištění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Součástí informací byl také protokol o podání vysvětlení ze dne 16. 12. 2021, v němž žalobce kromě svých osobních údajů sdělil, že Afghánistán opustil před 2,5 lety. Dostal se do Pákistánu, ze kterého pokračoval do Íránu a následně do Turecka, kde strávil 6 měsíců. Poté odjel do Řecka, kde strávil 4 měsíce, přičemž je také opustil a zamířil do Bulharska, kde požádal o azyl a strávil tam 1 měsíc. Následně byl 1,5 roku v Srbsku, poté odešel do Maďarska, kde ho převaděč naložil do kamionu, který ukončil cestu v České republice.

Žalobce uvedl, že cílem jeho cesty je Francie, protože slyšel, že tam žadatelé získávají azyl. Na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky.

11. Ze správního spisu se dále podává, že s žalobcem byl 11. 1. 2022 proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka. Žalobce potvrdil svou identitu a sdělil, že Afghánistán opustil před dvěma lety. Odcestoval do Pákistánu, následně se dostal do Turecka, kde 10 měsíců pracoval v továrně. Z Turecka odešel do Řecka a Bulharska, kde byl umístěn do karantény a následně do pobytového tábora. Z Bulharska se vydal do Srbska. Tam byl 10 měsíců v táboře pro uprchlíky. Ze Srbska se dostal do Maďarska, kde ho pašerák posadil do nákladového prostoru kamionu, kterým měl jet do Německa. V Bulharsku pobýval asi 10 měsíců v táboře v Sofii. Během pobytu měl poskytnuté ubytování v pokoji po 12 – 13 lidech, přičemž každý měl svou postel. V táboře dostával stravu, ale byla špatná. Během pobytu byl dle potřeby přítomen tlumočník a lékař. Bulharsko opustil, protože měl vízum jen na 3 měsíce a bál se, že poté bude uvězněn a deportován. Z tohoto důvodu se do Bulharska nechce vrátit. Cílem jeho cesty je Francie. Jeho zdravotní stav je dobrý. Ze správního spisu se rovněž podává, že žalovaný požádal 21. 12. 2021 Bulharsko o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Bulharsku odeslal žádost opírající se o údaje ze systému Eurodac dne 21. 12. 2021. Lhůta pro odpověď bulharské strany byla dle článku 25 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady stanovena na 4. 1. 2022. Do určeného dne lhůty správní orgán neobdržel odpověď bulharské strany. Správní orgán tedy vycházel z toho, že žádosti správního orgánu bylo vyhověno v souladu s článkem 25 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady.
12. Součástí správního spisu je rovněž Informace OAMP ze dne 27. 8. 2021 týkající se azylového systému v Bulharsku. V této zprávě je popsán průběh řízení o mezinárodní ochranu v Bulharsku, kompetentní orgány řešící azylové žádosti, právní základ azylového systému, poskytování právní pomoci žadatelům, možnosti odvolání, právní pomoc a kontakt s nevládními organizacemi, materiální podmínky včetně hodnocení azylových středisek, údaje o počtu žádostí o mezinárodní ochranu a dublinských případů. Zpráva rovněž obsahuje odkaz na použité zdroje informací.
13. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019 č. j. OAM-563/DS-PR-P12-2019 rozhodl, že státem příslušným k přijetí žalobce zpět podle článku 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je Bulharská republika a dále rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k České republice nepřipustná a řízení o ní podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V odůvodnění žalovaný odkázal na příslušnou právní úpravu a po zjištění, že žalobce byl na území České republiky zadržen z důvodu jeho neoprávněného pobytu, přičemž nepožádal na území České republiky o udělení mezinárodní ochrany a současně bylo zjištěno, že o udělení mezinárodní ochrany požádal na území Bulharské republiky, která uznala svou příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v souladu s článkem 18 odst. 1 písm. d) Nařízení Evropského parlamentu a Rady, dovodil, že byly splněny podmínky pro postup podle článku 24 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady a současně dovodil, že podle článku 18 odst. 1 písm. d) téhož nařízení je Bulharská republika, jakožto členský stát příslušný podle tohoto nařízení, povinna přijmout zpět za podmínek stanovených v člancích 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo

osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu. Současně se zabýval skutečností, zda v případě Bulharské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení a tyto neshledal. Žalovaný konstatoval, že žádným z odpovědných orgánů nebylo vydáno stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska, jak bylo učiněno v případě Řecka. Konstatoval, že Bulharsko je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopné zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Dále uvedl, že Bulharsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží na dodržování těchto práv. Bulharsko je rovněž považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Poukázal také na to, že z výpovědi žalobce vyplynulo, že mu bylo poskytnuto v Bulharsku ubytování v průběhu jeho azylového řízení a že žalobce nepředložil žádné důkazy, materiály, které by svědčily o systematických nedostacích v azylovém systému v Bulharsku či ve vztahu k přijímání žadatelů.

14. Krajský soud neprovedl důkaz dokumenty – Zprávou ECRE/AIDA, Country report – Bulgaria z února 2021, ani důkaz Zprávou USDOS 2020 Country Report on Human Rights Practice: Bulgaria z 30. 3. 2021. Tyto důkazy soud považoval za nadbytečné, a to za situace, kdy žalovaný vycházel z Informace OAMP ze dne 27. 8. 2021, která se týká azylového systému v Bulharsku, kterýžto materiál vycházel z různých relevantních zdrojů. Důvodem pro zamítnutí tohoto důkazního návrhu je rovněž okolnost, že neexistuje žádné závazné stanovisko či rozhodnutí, ať již Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Soudního dvora Evropské unie nebo jiných orgánů nebo Evropského soudu pro lidská práva, které by státy vyzývalo k tomu, aby žadatelé o azyl do Bulharska nepřemísťovali.
15. Soud neshledal žalobní námitky žalobce důvodnými. Dle názoru soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí zkoumal podmínky azylového řízení v Bulharsku a zabýval se tím, zda v případě Bulharska neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systematickým nedostatkům v podmínkách přijetí žadatelů o azyl, či zda neexistuje riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Především je třeba zdůraznit, že Bulharsko je právoplatným členem Evropské unie, státní moc dodržuje právní předpisy i lidská práva, Bulharsko rovněž ratifikovalo mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, ale i ostatními státy Evropské unie. Na úrovni Evropské unie, a to ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva či Soudního dvora Evropské unie, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí či doporučení pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska. Soud proto ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že Bulharsko je nutno nadále považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu a neexistují závažné důvody se domnívat, že by v uvedeném členském státě docházelo k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu takové intenzity, které nesou

riziko nelidského či ponižujícího zacházení dle článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žádné takové závažné okolnosti netvrdil ani žalobce, když byl vyslýchán správním orgánem, přičemž obsah protokolů o výpovědích žalobce je výše citován. Žalobce správnímu orgánu sdělil, že v Bulharsku pobýval asi 10 měsíců v táboře v Sofii, během pobytu měl poskytnuté ubytování v pokoji po 12 až 13 lidech, přičemž každý měl svou postel. V táboře dostával stravu, k čemuž poznamenal, že byla špatná. Nic blíže k tomu dále neuvedl. Během pobytu byl dle potřeby přítomný tlumočník a lékař. Žalobce si nestěžoval ani na nedostatek právní pomoci, ani na nějaké nedostatky tlumočení při kontaktu s bulharskými úřady, nestěžoval si ani na to, že by snad s ním bylo zacházeno odlišně oproti žadatelům o azyl pocházejících z jiných států. Ani z podkladů pro rozhodnutí neplyne tvrzení žalobce, že by v Bulharsku začalo být nahlíženo na afghánské žadatele o mezinárodní ochranu jako na zjevně neopodstatněné žadatele. Z dokumentu – Informace OAMP, kterýžto byl podkladem pro rozhodnutí žalovaného, plyne, že v rámci řízení o žádosti o mezinárodní ochranu se uskutečňuje pohovor s žadatelem, dle potřeby mohou být provedeny pohovory doplňující, během nichž má žadatel nárok na bezplatné služby tlumočnicka. Dle platné legislativy mohou žadatelé v průběhu celého řízení, včetně odvolání, využít služeb právního zástupce, a to na vlastní náklady nebo přiděleného ex offo. Žadatelům v tomto směru také pomáhají neziskové organizace. Žalobci nelze přisvědčit, že by situace v Bulharsku byla taková, že by odpovídala systémovým nedostatkům ve smyslu článku 3 odst. 2 Nařízení, a tedy že by nebylo možno žalobce do Bulharska předat. Je nutno poznamenat, že samotný obecný nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Bulharsku nacházejí, a to ve srovnání s nejvyspělejšími a nejbohatšími zeměmi EU, v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Odůvodnění rozhodnutí stran otázky (ne) existence systémových nedostatků soud považuje za dostatečně vyhovující požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu a je též v souladu s judikaturou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 170/2020-40). Existenci systémových nedostatků nepotvrzují ani zprávy, na které žalobce odkazuje v žalobě. Některé nedostatky, které žalobce zdůrazňuje, nenasvědčují tomu, že by žalobci hrozilo nelidské či ponižující zacházení, ani tomu, že by bulharský azylový systém trpěl natolik vážnými nedostatky, pro které by žalobce byl vystaven špatnému zacházení. Podklad ve spise nemá ani tvrzení žalobce o diskriminaci afghánských státních příslušníků. Krajský soud odkazuje na rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17. V uvedeném rozsudku velký senát uvedl, k tomu, aby systémové nedostatky představovaly porušení článku 4 Listiny EU, musí dosahovat obzvláště vysoké míry závažnosti, která závisí na všech skutečnostech případu. Této obzvláště vysoké míry závažnosti by podle Soudního dvora dosahovala situace, v níž by se osoba, která je zcela závislá na veřejné podpoře, v důsledku nezájmu orgánů členského státu nezávisle na své vůli a osobní volbě ocitla v situaci silné materiální deprivace, v níž by nemohla uspokojovat své nejzákladnější potřeby, jako je zejména potřeba se najíst, umýt a ubytovat, a kterou by bylo poškozeno její tělesné či duševní zdraví nebo v důsledku které by se ocitla v zanedbaném stavu, jenž je v rozporu s lidskou důstojností. Uvedené míry závažnosti tudíž nedosahují situace, které se vyznačují značně nejistou situací dotčené osoby či podstatným zhoršením jejích životních podmínek, ale neznamenají vážnou materiální deprivaci, již lze stavět na roveň nelidskému či ponižujícímu zacházení, konec citace. V rozsudku č. j. 1 Azs 226/2019-26 Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě nedostatků týkajících se řízení o mezinárodní ochraně by se muselo jednat o nedostatky obdobné intenzity, jakou Soudní dvůr zmínil v souvislosti s životními podmínkami. Dle

názoru soudu o takové míře závažnosti nedostatků se v případě bulharského azylového systému nejedná.

16. Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu proto zamítl.
17. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30.05.2022

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně